

ПРОФЕСОР С.М. ВІНИЧУК — ДОСВІДЧЕНИЙ КЛІНІЦИСТ І ТАЛАНОВИТИЙ ПЕДАГОГ

У серпні цього року колеги, учні та сім'я Степана Мілентійовича Віничука відзначатимуть славетний ювілей — 80-річчя його народження. Заслужений діяч науки і техніки України, професор, доктор медичних наук С.М. Віничук належить до плеяди лікарів, які обрали свою професію за покликанням. Тож завдяки цьому та наполегливій самовідданій праці він досяг видатних успіхів на ниві медичної науки і лікувальної практики. Степан Віничук народився 20 серпня 1933 році в с. Велика Шкарівка на Поділлі в багатодітній дружній сім'ї бухгалтера. Незважаючи на тяжку селянську працю, в сім'ї панувала атмосфера прагнення до знань.

У 1951 році Степан Віничук закінчив Грицівську середню школу Шепетівського району.

Однокласники здебільшого висловлювали бажання продовжувати навчання у вузах Львова та Чернівців. Оскільки Степан добре знав математику і фізику, керівник класу рекомендував йому вступати на фізико-математичний факультет Львівського університету. Але дороговказом для нього стали поради батька. Перед відправкою на фронт він сказав йому: «Вчися, синку, на лікаря. Дивись, як багато навколо хворих, поранених, немічних».

Степан прислухався до поради батька і в 1951 році став студентом лікувального факультету Київського медичного інституту імені О.О. Богомольця. На 4-му курсі студент Віничук почав працювати медичним братом у неврологічному відділенні лікарні Печерського району на нинішній Парковій алеї. Саме досвід роботи в цьому відділенні визначив його майбутню спеціалізацію. Одночасно у молодого лікаря викликало захоплення викладання неврології на кафедрі нервових хвороб, яку очолював видатний невролог академік Б.М. Маньківський. Яскраві, насичені практичним досвідом лекції,

крім Бориса Микитовича, читала також професор В.М. Слонімска, а практичні заняття цікаво проводила З.М. Драчова. Власне спілкування з цими видатними вченими визначило майбутнє допитливого студента Віничука. Іспит із нервових хвороб він склав академіку Борису Микитовичу Маньківському на «відмінно». Також успішно оволодівав знаннями і з інших дисциплін.

У 1957 р. Степан Віничук закінчив із відзнакою лікувальний факультет Київського медичного інституту за спеціальністю «лікувальна справа». Це був уже 113-й випуск лікарів Київського медичного інституту.

За розподіленням С.М. Віничук був направлений невропатологом до Шепетівської районної лікарні Хмельницької

області, але у зв'язку з відсутністю кадрів працював як невропатолог у декількох районах — Славутському, Шепетівському, Ізяславському, Полонському. Саме тут молодий лікар переконався у важливості однієї з настанов Б.М. Маньківського: «Завжди вислухайте хворого і не кажіть йому: «Візьміть себе в руки», бо без допомоги лікаря пацієнт зробити цього не може».

«Першою моєю пацієнткою після закінчення вузу була хвора 5-річна дитина у рідному селі, — пригадує Степан Мілентійович. — Я шойно приїхав до матері. На другий день сусіди дізналися, що приїхав лікар, і попросили допомогти. Це була хвора дитина з типовою менінгеальною позою, наявністю менінгеальних ознак: ригідність потиличних м'язів, симптом Керніга. Оскільки дитина хворіла на туберкульозний лімфаденіт, діагноз туберкульозного менінгіту не викликав сумніву. Дитину я направив до тубменінгітного відділення Шепетівської лікарні (тоді були такі відділення), де було здійснено відповідне обстеження та лікування».